

KRUNÝŘ ZEMĚ

Motýli všech barev, i zvěř vysoká i nízká i ptactvo i lidé i rostliny, stromy i květiny i oblázky i balvany, byli součástí vody, byli z vody stvořeni a z vody vyšli, ovšem nežili ještě na zemi, jako dnes, nýbrž nad zemí. Vše poletovalo nízko nad zemí a nemohlo usednout, jelikož byla země stále měkká, horká a tvárná, jak říční jíl, podobná balónku naplněném vodou, podobná husté mlze, podzimnímu přízraku či obřímu rosolu, a nic pevného na ní nemohlo stát či ležet či spát, ani po takové zemi chodit. Každý krok se bortil, kořeny stromů mohly pronikat do nekonečna a nenašly oporu, zem byla nepevná a neklidná, a nikdo z lidí ani květin ani stromů nemohl spočinout na takové zemi, která měla v sobě púl slunce a jeho žár ji činil nepevnou a neustále proměnlivou.

A hmyz a ptactvo a květy i lidé se museli neustále vznášet a poletovat a nemohli usednout a nemohli ulehnout, ulehnout na lože, zalézt do nor či v hnízdech spočinout, byli proto unavení a z únavy smutní, a rozmlouvali o tom, jak zmožení jsou, jak rádi by to změnili a na zem usedli, nikdo ovšem nevěděl, co si počít.

Až si jeden letitý strom, který se starým a mohutným a moudrým narodil, posteskl, jak by to bylo krásné, kdyby měla i horká a měkká zem takový pevný krunýř, jako má například zde sestra želva, takový silný pancíř, jako támhle bratr pásovec, a nebyla neklidná a horkému vosku podobná.

To je nápad!, řekli si všichni. Ovšem... jak to udělat? Jak vytvořit takový krunýř, který by spoutal bouřlivé nitro, horké srdce země, aby se dalo na zemi žít, chodit po ní, spát na ní a snít zasloužené sny?

Želvě by se jistě nechtělo o krunýř přijít, ne, pravda, to by se jí nelíbilo, navíc... nebyl nikdy takový krunýř, do kterého by se vešla celá planeta.

A tak se všechny samčí kameny, balvany a oblázky, které také, jako vše ostatní, poletovaly nízko nad zemí, dohodly se samičimi kameny, valounky a kamínky, po kterých již bez tak předlouho pokukovali, že se s nimi spojí, společně obejmou zemi a sevřou jí těžkým, pevným a neprostupným krunýřem, a lidé i stromy i hadi i zvěř si budou moci stoupnout na ně, konečně si odpočinout, konečně se zastavit.

„Tak hodní že by byli?“

„To je od kamenů velmi milé, že?“

A jak se dohodly, tak se rozhodly, a jak se rozhodly, tak také udělaly. Samičí i samčí kameny klesly až na zemi, objaly se a ještě a pevněji, jeden vedle druhého, až nezbyla skulinka, a prorůstaly samy sebou a prorůstaly zemí, až byly po celém povrchu, a stvořil jedinou celistvou pevnou plošinu. Tu mohla konečně zvířátka i byliny i hmyz i lidé usednout a spočinout, i voda, která se zatím jen vznášela, mohla dosednout a rozběhnout se všemi směry.

A zemi? Kdepak, té se to nelíbilo. Byla stále prudká a příliš rozpálená z půlky slunce, dřímajícího v jejích útrokách, a pokoušela se silou nový krunýř shodit a prorazit, a činí tak, neklidná a neposedná, až do dnešních dnů, kdy se svět zatřese a tu a tam pronikne horká láva z té spolknuté, neviditelné půlky slunce, až na povrch, v podobě vulkánů, jako připomínka na dny, kdy byla země ještě mladá a měkká a neklidná.